

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Saras nyomvonal a parton**

1. Saras nyomvonal a parton

Mirella

A szekér tengelye halk nyikorgással feszült neki a meredek lejtőnek, ahogy a lovak a folyó felé vonták a nehéz járművet. Mirella üléséből magabiztosan tartotta a gyeplőt, miközben a nedves, süppedős agyag mély nyomot vágott a part menti puha talajba. Borda a szekér mellett lépdelt, szeme a friss sárba vésődött párhuzamos barázdákat pásztázta.

Nem csupán az ő kerekük szántotta az erdei utat: előttük alig egy órával egy másik, súlyosan megrakott jármű haladhatott át a gázló irányába. A gördülő keréknyomok szélén még csillogott a kiszivárgó talajvíz, a paták lenyomata pedig éles szélekkel rajzolódott ki az avaron. Garai uraság egyik nehézkes adószedő kocsija vághatott itt utat magának nemrégiben.

– Ha pontosan az ő nyomvonalukba kormányozzuk a kerekeket, a mi súlyunk már senkinek sem tűnik fel – mormolta Mirella csípős mosollyal, s finoman elfordította a gyeplőt. – Hagyd csak, hogy a tekintetes úr saját tengelye takarja el a mi kis zsákmányunkat!

Borda fojtott, elégedett morgással hagyta jóvá a cselt, majd egy vaskos fenyőágot ragadva óvatosan elsimította a gyanús szétválásokat a parti kanyarulatban. A szekér zökkenve gördült be a régebbi vájatokba, s a folyó közeledő morajlása felé haladva a nedves sár készségesen nyelte el a csempészek útját.